

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

5 tháng 07 năm 2009

Số 52

Thiền Viện Vô Vi Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoi@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoi.org

Tuần này:

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo
- Vườn Thơ Bạn Đạo
- Thi Ca của Đức Thầy

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Lâu ngày không gặp mặt Bé thì mọi người thương nhớ và thường nhắc đến Bé thì làm sao ?
- 2) Chơn Lý tròn vo biết đâu là bờ là bến dừng chân ?
- 3) Tại sao mang xác làm người, lúc nào cũng trầm ngâm trong động loạn, tính toán hoang mang ?
- 4) Kích động và phản động là sao ?
- 5) Tình tiền danh vọng ảo hư nó đang quây quần xung quanh tâm thức của Bé, tại sao Bé vẫn tỉnh bơ ?
- 6) Từ đâu xảy ra sự hiểu lầm, trách móc và đổ thừa ?
- 7) Tu mà làm gì khổ ?

Copyright © 2009 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

<i>Ngày 03 tháng 09 năm 1991</i> 1) Hỏi : <i>Lâu ngày không gặp mặt Bé thì mọi người thương nhớ và thường nhắc đến Bé thì làm sao ?</i> Đáp : Thưa, đó cũng là từ trong mầm mống thương yêu, thanh tịnh mà ra. Mọi người đã dự cuộc tham thiền tự thức là đồng một hành trình như nhau, thâm tình giao cảm, tạo ra sự nhớ nhung khuyến khích lẫn nhau, trong hành trình tu học. Cho nên Bé thường nhắc là thiền nhiều thì sẽ có cơ hội tương ngộ dễ dàng hơn, cho nên bạn đạo đồng hành khi gặp nhau, tâm thức vui hòa, cũng do kỳ công tu học mà ra, vạn sự đều do tâm của hành giả tự thức.	2) Hỏi : <i>Chơn Lý tròn vo biết đâu là bờ là bến dừng chân ?</i> Đáp : Thưa, Chơn Lý lúc nào cũng tròn, định mệnh là chỗ dừng chân, học hỏi và tiếp tục tiến hóa, còn người đạo hướng thiện thì từ quang mới có cơ hội tiến tới vô cùng, sáng suốt thanh nhẹ tức là đất dừng chân của người đạo. Sự lo nghĩ sẽ không còn trong tâm, lúc nào cũng ngâm trong vịnh Thái Hư thanh nhẹ, thức hòa đồng khai triển khắp nơi, hòa hợp với tình Trời cao quý.
3) Hỏi : <i>Tại sao mang xác làm người, lúc nào cũng trầm ngâm trong động loạn, tính toán hoang mang ?</i> Đáp : Thưa, Bé thường nhắc: “Cảnh đời là bãi trường thi”, rất hữu ích cho tâm linh tiến hóa, nếu không có sự kích động và phản động thì làm sao biết được tâm linh mà tiến hóa?	4) Hỏi : <i>Kích động và phản động là sao ?</i> Đáp : Thưa, kích động và phản động tức là luật như quả mướp sinh, vạn linh đồng dự và đồng tiến, một trường học tinh vi nhứt trong vũ trụ quang này, tình tiền danh vọng cũng từ trong nguyên lý đó mà hình thành, rồi cuộc cũng trở về không, thì mới kết hợp được một cộng đồng như sinh, nhìn nhau và hiểu nhau càng ngày càng rõ rệt hơn.
5) Hỏi : <i>Tình tiền danh vọng ảo hư nó đang quây quần xung quanh tâm thức của Bé, tại sao Bé vẫn tỉnh bơ ?</i> Đáp : Thưa, Bé chỉ biết hướng về thanh tịnh là hơn, chạy theo sự ước vọng ảo hư không ích lợi cho tâm thức. Ánh sáng lóng lánh của kim cương cũng từ sự kiên nhẫn thanh tịnh mà ra, nhịn nhục là căn bản giải tỏa bất cứ sự dấy động từ đâu đưa đến. Chung quy Bé chỉ biết thiền là cứu cánh của tất cả, thiền ổn định từ tâm lẫn thân.	
<i>Ngày 04 tháng 09 năm 1991</i> 6) Hỏi : <i>Từ đâu xảy ra sự hiểu lầm, trách móc và đổ thừa ?</i> Đáp : Thưa, từ tấm lòng tham muốn sự tốt đẹp cho chính mình mà đành quên tiền kiếp ta làm sai bây giờ ta phải chịu, tâm làm thì thân phải chịu, mà cứ đổ lỗi cho người khác. Người tu thiền thì chấp nhận mọi sự gian nan xảy ra trong kiếp này, thì hành giả mới có cơ hội tiến thân, lịch sử lưu lại tại thế những vị thành công về đạo pháp đều là khổ cả.	7) Hỏi : <i>Tu mà làm gì khổ ?</i> Đáp : Thưa, tu thì phải nhịn nhục thiệt thòi hơn người đời, hy sinh dẹp bỏ sự tham muốn đủ mọi mặt, nhiên hậu mới được thanh nhẹ về đạo tâm. Người đời xem người đạo là thua lỗ, nhưng người đạo nhìn người đời khổ lại thương và tội nghiệp, hai lãnh vực đều tiến hóa trong chu trình tự thức và giải bỏ. Người đời có nhiều lại khổ nhiều, người đạo chơn tu sống đơn giản chừng nào lại được giải bỏ nghiệp tâm, người tu không nên chê người đời, cũng không khen người đạo, chỉ có lo tu tâm dưỡng tánh thanh nhẹ là cần thiết.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Thanh Tịnh

...

Nó ghi ở trong những cái luồng trực diễn mà bây giờ những cái trực diễn nó biến hóa, nó hóa giải thành thanh nó đâu có hỏi gì được nữa. (Thầy cười) Thấy mình không còn gì hết, nó nhẹ nhàng. Chớ nhiều người nói, ờ! Để gặp ông Tám rồi tôi hỏi này kia, kia nọ rồi cuộc nó đâu có cái gì hỏi. Nó chỉ có trực thì nó mới thắc mắc còn thanh đâu có gì đâu mà thắc mắc, thanh với thanh nó có một à. Cho nên tất cả đều có một ông Tám không có hai, ba, bốn, năm, sáu gì hết trời, không có vụ đó. Nhưng mà khi mà các bạn hiểu được, ý thức rõ được rồi, chúng ta tu vào diễn thì chúng ta dễ đo bạn đạo lắm. Chú nào nói sàm hay cô nào nói bậy thì trong đó nó có hết trời. Cái giải không thông là cái người đó đang kẹt cái giới đó. Rõ ràng! Hỏi một cái là biết cái trình độ họ chớ đừng có mê tín rồi nói này nói kia nói nọ, rồi họ tạo những cái bậy bạ mình nghe theo là hư.

Trong này tôi nói rồi, tôi nói nhiều lắm, bây giờ cuốn băng hồi này nghe rất rõ, không có gì mà để các bạn phải lầm. Phải biết diễn rồi thì chúng ta dò đối phương rất dễ, à cái người này tới đâu thấy rõ ràng. Hỏi tại sao ông Tám biết mà không nói, biết mà không giáo hóa người đó. Giáo hóa rồi mà họ không chịu học, cái đó là cái lỗi của họ, họ tự phản lầy họ chuyện gì mà ông Tám phải chun vô trong ruột họ nói chuyện nữa, không có vấn đề đó, phải không? Ờ, giải rất minh mà họ không chịu sửa đó là cái lỗi của họ. Bởi vì họ có quyền sống giữa sự cấu tạo của Trời Đất và họ có cái linh diễn phân thân của luồng diễn của Ngọc Hoàng để sống, xuống thế gian này, thì họ có tự chủ, họ tự quyết lên xuống do họ quyết định. Cho nên các bạn được có, hiểu tới luồng diễn rồi thì các bạn nghe nó, chơn lý hay là không, các bạn thấy rõ. Cái người giải thông cái chơn lý nó tròn hay là không, thấy rõ. Còn cái chơn lý không tròn mà cứ chuyển qua những cái giới ma quỷ mà nói chuyện này chuyện kia chuyện nọ cái đó là hư. Các bạn không có thể bước qua giới đó được nhưng mà các bạn tiến thẳng, tiến lên trên chớ không có bao giờ ở dưới được. Cho nên không nên sai lầm, bước vô diễn giới tu rồi chúng ta lợi cái thể là chỗ đó. Họ nói gì nói, mình co lưỡi niệm Phật. Một hồi họ nói rồi mình nghe coi có dính được câu nào, có cái nó hoàn toàn không dính thì mình thôi. Cũng nghe vậy mà mình biết thôi rồi nó không có ăn chịu gì chứ mình không có phê bình họ làm gì, nhưng mà co lưỡi răng kẻ răng của mình để làm gì? Nếu mà mình nhẹ hơn thì mình độ cho họ, họ sẽ thức giấc chớ đừng có cầm đầu mà nghe xuôi thì bị à. Cho nên mặt con người mà hồn sư tử cũng có, mặt con người mà hồn quỷ cũng có, mặt con người hồn ma, tôi nói lâu rồi đâu phải bữa nay mới nói. Nhiều người khôn lắm, nó có đủ mưu kế, mưu lược, để phá hoại những cái người tu hành mà nó còn bị phá hoại nữa. Cái đó là cái tội tầy trời không có thể tha thứ được, chính nó đã hại nó. Hỏi tại sao người tu hành lại không tha thứ? Người tu hành là cái phần nhẹ, người ta tu chơn chánh người ta đạt cái phần đó, mà nó đi phá phần nhẹ rồi nó rước phần trực. Nó đem cục đá đè ngực nó thành ra tức ngực, tức bụng hoài. Cái đó là nó hại nó, thấy không? Nó không hiểu tới cái huyền vi của Trời Đất, nó không hiểu cái thanh diễn đã hỗ trợ cho nó mà nó không chịu tiến lên.

Cho nên có nhiều giới lắm, đi ngang cũng la nói diễn mà đi dọc cũng nói diễn, đi lên trên lưng chừng cũng nói diễn. Còn cái mình đi tới Vô Vi là tột đỉnh thanh tịnh. Cái diễn này nó khác! Cái diễn này nó ứng tất cả mọi giới, ứng tất cả mọi tâm trạng. Cho nên một tràng pháp mà nói ra nghĩa là nói bao nhiêu triệu người nó cũng ở trong cái tâm trạng đó, nó hóa giải. Cho nên mình thấy cái huyền diệu, cao siêu, thanh thần trong lành của luồng diễn thanh tịnh đó nó mới ứng cho tất cả mọi tâm trạng nhiều người đời và thiên lý chớ không phải rằng nó ứng cho một số này thôi quên số kia. Không có! Cho nên nó khác lạ ở chỗ đó. Các bạn được nghe qua các bạn tìm thấy cái luồng diễn mà chính các bạn đã có, các bạn đã và đang có cái luồng thanh diễn đó chớ không phải rằng cái người truyền pháp này mới có. Cho nên cái luồng thanh diễn đó nó càng tiến nó càng ở trong cái cộng đồng Vô Vi, mà nó ở trong cái cộng đồng Vô Vi là nó hoàn toàn là một

cái chơn lý trọn vẹn, không thiếu và không thừa. Như tôi thấy cái sự dày công của tôi không hoang phí mà sự dày công của các bạn cũng không hoang phí. Nếu mà sự dày công của các bạn hoang phí đó thì không có sự bồi đắp của sự dày công tôi đến đây nói chuyện với các bạn. Các bạn đã có công tu, tôi cũng có công tu, chúng ta đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu cái điển nó mới trở về với các bạn, để các bạn nghe, các bạn thấy, các bạn mở, các bạn tiến. Các bạn phải làm trong phận sự, nhiệm vụ của loài người tiến thẳng lên trên rồi các bạn mới giúp cho tất cả mọi giới, cho người ta mở con mắt ra người ta thấy cái của họ có mà không chịu hưởng mà họ đi hưởng cái chuyện bậy bạ không, không có trúng gì hết. Cái cao quý có mà họ không biết giữ lấy mà sống, họ đi lượm những cái chuyện tạm bợ để che bề ngoài mà thôi. Cái đó là cái đau khổ triền miên. Cho nên chúng ta tu, chúng ta phải biết tu, còn nói tu mà lấy vải thừa che mắt thánh cái đó không được. Chúng ta ở thực tế con người phải có tráng kiện, sức khỏe, con người phải biết mọi người vì mình, mình vì mọi người, cái đó là cái căn bản của người tu Vô Vi. Chớ đừng nói tôi chê công tác này, chê việc kia tôi không làm, bất cứ cái gì đưa đến tôi là một bài học tốt đẹp. Tôi học được cái nhần. Tôi học được cái hùng dũng để đạt tiến mọi việc trong sự thông suốt chớ không phải là tôi lười biếng, tôi lãnh tôi làm cho có chừng, tôi bỏ phể. Bởi cái vũ trụ này là của chung, chúng ta làm phải ở trong cái ý thức chung chớ đừng có nói ý thức riêng biệt, dù cho những người lợi dụng mình, mình cũng ở trong cái tình trạng đó. Ý thức chung tất cả nó sẽ tốt, bởi vì chúng ta đem cái chung tốt, cái nhân chung tốt xuống thì chúng ta phải lần lần chúng ta cảm hóa những cái xấu. Bây giờ chúng ta làm pháp luân đây, hồi trước các bạn mới tu mới hít vô làm sao các bạn giải được cái trước, phải không? Nhưng mà bạn nghĩ làm sao giải được cái trước, nhưng mà ngày nay các bạn có, thấy không? Bạn thấy tâm hồn của bạn thanh nhẹ là nhờ cái Pháp Luân Thường Chuyển các bạn đã giải, mà đâu phải giải một giờ một phút, giải nhiều ngày nhiều giờ rồi bây giờ mới được nghe được cái phần pháp rồi thấy cái tâm hồn nó thanh thản là chúng ta đã giải. Giải cái trước lưu thanh, cái thanh nó mới tương đồng với cái thanh bên trên rồi chúng ta nghe chúng ta thấy cái đầu óc, tâm trạng nó thanh thản cõi mở, nó nhẹ nhàng. Thấy chúng ta sung sướng không biết bao nhiêu, chúng ta hòa đồng với vũ trụ chúng ta ở trong cái Trời cha, Đất mẹ tiến thẳng lên cộng đồng với tất cả mọi người. Tình thương của chúng ta cao cả, tự làm cách mạng bản thân để tiến, đem lại ánh sáng cho mình tự sửa chữa thì chúng ta đâu còn chấp mê, ở trong trường hợp nào, ở trong hoàn cảnh nào chúng ta cũng tiến. Những người mà lợi dụng ta, phá hoại ta thì những người đó nó sẽ tự phá hoại nó, chúng ta đem tình thương cho tất cả mọi người, đó mới là những người tu. Dù họ làm cái gì đi nữa chúng ta phải thương họ, để diu dắt họ, lấy cái từ bi cõi mở cho họ, mà trước hết chúng ta phải ở trong cái khổ cảnh, chúng ta phải chấp nhận những cái nghịch cảnh đó là thấy chúng ta, chúng ta mới tiến được. Còn chúng ta chống lại nghịch cảnh là chúng ta tự làm lụn bại mà thôi đâu có tiến được, cho nên thế gian vẫn có chiến tranh mãi là vì họ chống lại nghịch cảnh họ không chịu chấp nhận cái nghịch cảnh. Mỗi người chấp nhận, sửa chữa trở về thiên ý, quá đẹp! Thế gian là thiên đàng, có bao nhiêu đó thôi! Cho nên chúng ta có nhiều cơ hội học hỏi, khi mà chúng ta đạt được thanh điển rồi, chúng ta thấy là chúng ta học trò từ thiên đàng xuống thế gian đi học. Bất cứ hoàn cảnh nào đưa đến cũng học, bạn đau bụng cũng là một bài học, bạn nói bậy bị người ta chửi cũng là một bài học. Rồi các bạn thiền, lần lần, lần lần, thiền thì các bạn thấy ở nơi nào các bạn cũng thiền, thiền trong triền miên tới tiềm thức bạn, không có chỗ nào mà bạn không thiền. Đó, bạn thấy mới thoải mái, bạn thấy hạnh phúc, bạn thấy giá trị của cái mức tiến và cái lòng dũng cảm công phu của các bạn. Các bạn đã tiến ở trong cái Đại Hùng, Đại Lực, Đại Từ Bi rõ ràng, thương bản thể, yêu đạo mà con người rất thông suốt không bao giờ làm hại người khác, không bao giờ đem sự đau khổ cho người khác, mà chỉ đem một cái tâm trạng để diu dắt người khác. Thấy người khác là ta, ta là tất cả mọi người đang đau khổ. Chúng ta tìm một cái đường lối để giải thoát cho họ, mà giải thoát cái gì? Giải thoát cái tâm linh họ nó mới quan trọng. Cho họ cái bánh ăn cũng không quan trọng, giải thoát được cái tâm linh để cho họ thấy, họ ý thức được, cái hoàn cảnh của họ có thể nhảy qua hoàn cảnh mình thì tự nhiên cái trần trước và sự đau khổ của họ được tự thanh lọc.

Cho nên cái phương pháp công phu này đã nhớ tới điển giới là phải tiến thẳng vô điển giới, chớ không nên bỏ. Còn các bạn mà đi về bề ngoài, về ngoại cảnh, thì các bạn sẽ bị kẹt, chắc chắn là bị kẹt, lý không thông, tâm không tiến, tiền kiếp không giải nổi, rồi đi tới cái cơn thử thách, xác thác ra ma tiêu tan không còn gì hết. Cho nên nhắc hoài, nhắc hoài, nói đi nói lại cũng nói bao nhiêu đó thôi chớ không có nói gì nữa, nhưng

mà cứ nhắc hoài, nhắc hoài để cho các bạn nhớ. Vì tâm trạng con người nó có cái thành kiến. Ôi! Cái này cũ quá tôi không muốn nghe tôi nghe cái mới, nhưng mà cái mới rồi cuộc rồi phối hợp với cũ cũng có bao nhiêu đó thôi. Chỉ do sự cố gắng thực hành của ta để đạt tới. Tại sao tôi có thể học được nhiều thứ chữ, thứ tiếng mà tôi không thèm đi học! Các bạn thấy tôi học rất dễ dãi. Tôi nói tiếng gì giống tiếng nấy tại sao tôi không học? Tôi muốn để vậy, rồi tôi cảm ứng tất cả, cái nào tôi cũng có thể thông suốt được, để cho các bạn thấy cái thằng dốt cũng tu được chứ không phải thằng học chữ mới tu được. Đó, rồi lần lần bạn làm thấy càng ngày càng thông minh, những người không học mà họ đạt tới sự thông minh ở trong cái nguyên lý, trong cái chơn lý không sai lạc, chính họ không phải là người học triết nhưng mà họ dám thuyết về triết, mà do cái gì? Do cái tâm tánh, nội tạng đều được thay đổi và sự trong suốt đến với họ, họ mới xuất hóa được cái sự trong suốt cho mọi người, chỉ có bao nhiêu đó. Các bạn nên cố gắng nghiên cứu về điển, nhưng mà điển Vô Vi là thanh tịnh. Vô là không, Vi là tới nhỏ đi nữa nó cũng không còn một chút bụi nào nữa, cái đầu óc của các bạn sáng như hào quang tươi sáng, lúc đó các bạn mới thuyết pháp dễ dãi.

Cảm ơn các bạn.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 24/04/1977)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới

NGHIỆP

Những hoàn cảnh xảy ra cho mọi người (người không tu cũng như người tu) thường là chiều hướng nghịch, nghịch với ý nguyện của người, gọi tắt là nghịch cảnh. Vẫn có chiều hướng thuận xảy ra, nhưng đại đa số con người không cho nó là thuận, vì họ thấy cái giá phải trả cho nó rất là mệt mỏi.

Người tu khi nghiệp chương phát sinh, hằng biết bao chuyện dồn dập, trong tình huống đó nếu người tu mà nhẫn nại được, chấp nhận sống trong đó, và can đảm hướng về giáo pháp mà hành triển thì vị đó sẽ qua được bài học.

Nếu người tu mà khởi tâm chán nản, cho nó là nghiệp lực từ tiền kiếp khó vượt qua thì tức khắc thân tâm bại hoại, không muốn chấp nhận dữ kiện xấu đang xảy ra cho mình mà tìm phương thức nào đó để trốn, chẳng hạn như ngủ quên, đi nhậu, tìm bạn bè tâm sự, v.v... thì vị này khó hòng mà vượt qua bài học này lắm !

Theo lời sư phụ Lương Sĩ Hằng thì tất cả tình tiết éo le của nghịch cảnh đau thương này đều nằm trong Thiện Ý, nghĩa là được sự vận chuyển của Bề Trên, nếu mở được Thiên Nhãn thì sẽ thấy các vị thiên liêng vây xung quanh để vận hành những dữ kiện đi hay ở của nó.

Cho nên người tu phải thường hằng hướng thượng niệm Phật, vì những giây phút đó, mình sẽ quên niệm, bối rối hướng ngoại, nhưng nhờ vào thói quen này mà mình vẫn còn nhớ Trời Phật mà tu hành.

Khó, khó, khó lắm, tu hành quả thật khó lắm, nó đòi hỏi một sự thức tỉnh cao độ, chứ không phải chỉ TIN suông rồi được kết quả !

Người tu phải dám chấp nhận hướng thượng, mà tâm ý lúc nào cũng nghĩ đã thường hằng liên kết với các Đấng Chí Tôn rồi – và cuộc sống đang có chỉ là tạm, nên chỉ nương vào cuộc đời mà thức tâm, giúp đỡ cho người chứ không bòn mót bất kỳ của cải thế gian nữa từ tiền tình đến danh lợi.

Chớ không phải tu là ôm một mớ lý thuyết suông của chơn lý Phật mà nói tới nói lui là xong đâu! Mình có thâm nhập thêm nhiều cách mấy chơn lý thì chỉ ôm thêm một mớ rác của nhà Phật chứ thật sự chẳng có ích gì. Tới giờ phút bệnh hoạn hay lâm chung, những cái biết như thế mình sẽ quên hết, và mình vay triết lý của thế gian thì phải trả lại cho thế gian, của Thiên trả Địa là vậy. Lúc đó chỉ còn lại cái phần hồn mờ mịt, rồi ma quỷ tới hù hiếp, đánh đập chứ đâu có yên.

Mình có nghe như thế này, có những phần hồn nữ trẻ đẹp khi chết bị các chúa quỷ đem về làm thê thiếp hầu hạ nữa chứ đâu có yên, có lẽ đó cũng là nghiệp vậy! Thấy ghê chưa !?

Thôi thì bây giờ bổn phận mình là an vui với cái gì mà người đời gọi là không may mắn xảy ra cho mình, nương vào nghiệp chướng đó mà nuôi dưỡng ý chí, thường xuyên hướng tới trung tâm sinh lực mà xuất khai học đạo. Sống là để cứu mình, cứu đời, lo cho tròn luật vay trả của nhân quả, không cảm thấy phiền não hay than oán, chỉ như vậy mới thăng hoa luồng điện mà chuyển nhập lên luồng điện thật của mình ở Cõi Trung Thiên, đó mới thật là bước vào Đạo.

*Vào Đạo được không cũng chính mình
Nương vào nghiệp lực chuyển tâm linh
An vui thanh nhẹ hồn tự thức
Hướng thượng khai thông mở tánh bình.*

*Phú-Nhuận, 15 -04-2009
Thiền sinh Phương*

Vườn Thơ Bạn Đạo

NGÔI THIỀN CHƯA PHẢI TU

Ăn chay không sửa tánh còn phạm
Lấy đạo tạo đời kẻ đại tham
Trước mặt ngợi khen lời chẳng tiếc
Sau lưng nói xấu chuyện tâm xàm
Oai phong lắm liệt "ngụy quân tử"
Thâu của bá gia bịnh tâm tam
Sở dĩ nấu nướng cùng vật chất
"Chay lòng" đồ dối khác người phạm.

*Bình-Hưng-Hòa, 29-6-2009
Minh-Nghĩa*

THI

NHỨT tâm sanh vạn pháp huyền vi
VẠN pháp tổng do tâm đại bi
BẢN thể huyền vi nhờ luyện khí
KHAI thông bản thể tạo anh nhi
NHỨT thời tu luyện khoa huyền bí
NHỨT kiếp tu hành nay dự thi
PHẬT pháp Vô Vi luyện ý chí
PHÁP là mẫu nhiệm pháp Vô-Vi.

*Tân Phú, 29-6-2009
Minh Vô Vi*

QUY HỘI TÌNH NGƯỜI

Mau mau dừng lại chuyện thư hùng
Cố gắng công phu cùng ứng cung
Quy hội tình người hướng bọt lừng
Bửu hoà mới xứng học trò trung

Quên đi quá khứ chuyện thư hùng
Hãy hướng Thầy đang trở bịnh hung
Nguyện niệm nhẹ hiền xin Thượng Đế
Kết đoàn mới xứng học trò trung

Phúc Tâm Cà Mau 27/6/2009

ĐỒNG ĐẠO

Gặp nhau vui vẻ ôi! thiện tai
Học hỏi đổi trao được cả hai
Đời tạm thá gì phân giai cấp
Đồng tu diu tiến thỉnh Như-Lai
Khí thần hiệp được tìm mô nữa ?
Linh được một bầu tốc triển khai
Bát nhã thuyền từ hòm góc bến
Cùng nhau bước xuống tiến Linh-Đài.

*Bình Hưng Hòa, 29-6-2009
Minh Gót*

ĐĂNG THIÊN

Thăng Diên nay được lên Thiên Đàng?
Thơ ca dạy đạo nói oang oang
Thượng Đế giáng cho bài để học
Hiếu thông thông hiếu lại minh oan.

Cà Mau, 30-6-2009
Văn Phong

THAM VỌNG

Mượn đạo tạo đời trong tham vọng
Ai thanh ai trước chớ dối lòng
Học trước chưa xong lại nói trong
Thanh thanh trước trước tự hiếu lòng.

Cà Mau, 30-6-2009
Văn Phong

VỮ KHÚC CUỘC ĐỜI (2)

VỮ trụ ngân vang khúc nhạc tình
KHÚC ca huyền diệu sáng tâm linh
CUỘC đời có Chúa càng thêm sáng
ĐỜI đẹp nhờ Ôn Phước Thánh Linh
TRONG sáng trọn đời vâng Thánh Ý
THIÊN nhiên mầu nhiệm chiếu Thiên Tình
Ý lành trẻ nguyện hành Chơn Lý
CHA vẫn cùng con dạo Khúc Tình.

Phú Nhuận, VN. 08-06-2009
Mai Văn Chất

GIÓ

Gió ơi từ đâu đã đến đây
Cho ta thăm hỏi thỏa lòng này
Sao vẫn êm đềm im vắng vẻ
Lẫn chút dư âm biển trời mây
Gió thoảng đã đi sao còn đó
Tồn tại xưa nay mộng phủ đầy
Nếu không tạo nét tranh vô ảnh
Gió cũng là ta hỏi ai đây.

Củ Chi, 23-06-2009
Bá Tùng

HỌC CHO THÔNG

Học trong phạm tục để tiến thông
Oan oan nghiệp nghiệp vẫn hiểu lòng
Thượng Đế cho bài lại không học
Mê mê tỉnh tỉnh tự để lòng.

Cà Mau, 30-6-2009
Văn Phong

PHÁP LÝ VÔ VI

Đức Tổ Sư xưa tự phát minh
Vô Vi huyền bí đạo "vô hình"
Không Thầy, đệ tử, không tổ chức
Nhận pháp tự tu tự sửa mình
Tu mãi tự xa đường sắc dục
Luyện hoài tự dứt bệnh, quân bình
Vĩ bằng hai lẽ tu nghiêm túc
Tánh mạng quy về bất tử sinh.

Minh Gót
Bình -Hưng-Hòa, 1-7-2009

SAY NGÁT TÂM TÌNH

1. Tay nâng tiếp chén rượu tình
Nốc vào, thấm tận tâm linh Phật Trời
Đầu môi chót lưỡi tim tôi
Rung rung nhắc nhở chuyện đời đã qua.
2. Thấy tôi sáu chữ Di Đà
Đi qua biển khổ ta bà làm sao
Chúng con học được nhiệm mầu
Rượu tình là của trước sau nỗi lòng.
3. Đêm ngày nung nấu tâm không
Nỗi lòng quyết học tháp tông Phật Tiên
Rượu tình huyền diệu linh thiêng
Nấu nung tới đích môn thiền giải tâm.
4. Rượu tình đành uống trăm năm
Đêm ngày chồng vợ nội tâm mặn nồng
Lời Thầy : Lấy có làm không !
Thì đường tu học mới mong thỏa lòng.
5. Lòng Trời ý Phật chờ mong
Ngày về sanh chúng bao trông bao chờ
Có khi nhặt nhẻo thờ ơ
Quên cha quên mẹ đợi chờ chúng con.
6. Mẹ Cha, con trẻ mỗi mòn
Khổ buồn, hạnh phúc, sắc son chưa thành
Vì lòng tu học non xanh
Chưa già, chưa chín, chưa thành quả ngon.
7. Bề trên khoắc khoải mỗi mòn
Đợi mong chờ mãi, những con trở về
Đến trần gian dễ ! Chưa về !
Đến trần gian dễ trở về xưa thôi.
8. Rượu tình còn thấm đôi môi
Tình thương đạo đức đắp bồi đắp công
Rượu tình rượu nghĩa mặn nồng
Lên men say ngất tâm lòng thiền sinh.
9. Tình thương đạo đức triết minh
Nồng nàn như rượu như tình đêm đêm
Thành đường giải thoát êm êm
Chín mùi hương vị ngày đêm niệm hành.
10. Áp ôm báu vật tinh anh
Phật Trời ân phúc chớ đành bỏ qua
Ngàn năm cơ hội ngàn nga
Rượu tình rượu nghĩa chan hòa tiến thẳng.

*Tân Bình, Mừng 1 Tết Kỷ Sửu
Tì Hùng*

MÊ

Thần thơ thơ thần viết vần thơ
Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thần thờ
Ai kêu ai viết hiện thành chữ
Viết rồi chẳng nhớ chịu ngu ngơ
Vì mê Sáu Chữ tương tư nhớ
Mê mẩn ngày đêm giống khờ khờ
Cuộc tình chung thủy thể non biển
Mãi mãi trụ tình hết bơ vơ.

*Cử Chi, 22-06-2009
Bá Tùng*

TU KHÁC PHẠM

Mặc đời dị nghị, ý tâm ác
Cấm cuội lo tu đến bỏ xác
Không sợ thị phi ấy khác phạm
Chuyện gì đến ta, ta không bác
Thủ thường an phận giữ tâm hòa
Thế sự mùi trần, xa, đổi khác
Mỗi bữa công phu giải ý tà
Trước đã sai lầm, tu, chánh giác.!!!

*Minh Gót
Bình Hưng Hòa, 2-7-2009*

HÍT THỞ

Hít thở, đừng khơi điển hóa hầu
Cuồng sân, ý dục, vọng tâm cầu
Khai thông nhâm đốc, âm dương mạch
Trụ đánh huyền quang, mở bộ đầu
Sáu huyết luân xa, diệu động thức
Hồi quang xá lợi, chiếu minh châu
Thông minh trực giác, thuyết minh đạo
Hạ thủ thiên công, điển phóng châu.

*Thủ Đức, 28-06-2009
Huệ Tâm*

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 24 tháng 10 năm 1970

Nghiêm chỉnh tu hành sửa chánh tâm
Khai thông chơn điện phát truy tâm
Trùng trùng điệp điệp xuyên tiền tiến
Thế cảnh thiên đàng phát huệ tâm

Hồn ta thoát thế tự tâm
Thế gian là cảnh ngấm ngấm hại nhau
Vì tham tranh luận trước sau
Giết nhau cũng bởi phân màu sắc da
Lòng tham nuôi dưỡng khó hòa
Ai ai cũng tưởng mình là chánh tâm
Đâu dè đen tối truy tâm
Tạo ra thế cảnh tự lầm, lầm sai
Thiên đàng chẳng có phân hai
Ai ai cũng được an bài sửa tu
Người khôn dẫn tiến người ngu
Giúp người lâm nạn thoát mù thoát mê
Nơi nao cũng sống chỉnh tề
Văn minh lễ giáo đôi bề kính yêu
Tình thương điển hóa đều đều
Rồng Tiên tương hội tiến siêu thế phàm
Thanh bình tự sống tự an
Thượng thăng hóa giải thân phàm thoát ly
Hồn thời nhỏ nhẹ giao phi
Nơi nơi lĩnh hội tự ghi tiến lần
Quên mình tu luyện chuyên cần
Lâm than tiêu diệt hợp phân đạo đời.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên